

ændret saaledes, at Publikum kan blive tilfreds.

Et andet Spørgsmaal skal jeg tillade mig at rette til den højtærede Minister. Det er, om der ikke vilde være Anledning til at faa anbragt nogle tidssvarende Redningsredskaber oppe ved Hornbæk. I Fjor Sommer skete der nogle Ulykkestilfælde, idet et Par Badegæster under Storm havde vovet sig for langt ud i Søen og druknede, og i Sommer kom der en skønne Dag ud for Hornbæk en 10—12aarig Dreng drivende Nord fra paa en lille Flaade. Han blev ganske vist reddet, men det kostede de paagældende overordentlig store Anstregelser at faa Drengen bragt i Land. Nu kan man naturligvis sige, at det er de Folks egen Skyld, naar de under Storm og trods Advarsler vover sig ud at bade, og Drengen var sikkert ogsaa selv Skyld i, at han var kommet ud at sejle i denne Kasse. Men Forholdet er, at Mangelen paa gode Redningsredskaber kan bringe Farer ogsaa for dem, der optræder som Redningsmænd, og det skulde dog nødigt være Tilfældet. Undertiden foregaar der da ogsaa Strandinger paa Kysten, hvor det viser sig særdeles vanskeligt, selv om man kan komme frem paa Stranden, med de for Haanden værende Midler at redde de skibbrudne. Det skete saaledes for kort Tid siden, at et Skib med 4 Mand om Bord ved Midnatstid under en Storm blev drevet ind paa Revlen ud for Hornbæk, hvor det grundstødte og kort efter af Søerne blev slaaet i to Stykker. Agterskibet, hvor de 3 Mænd befandt sig, blev kastet tæt ind til Land, og det lykkedes disse 3 Mænd at redde sig ind. Forskibet med den ene Mand om Bord blev staaende paa Revlen, stadig overskyttet af Søerne, og Manden kunde ikke ved egen Hjælp komme ind. Han blev først reddet hen ad Morgenstunden af Fiskerne fra Hornbæk, bevidstløs, aldeles forkommen, og Grunden til, at det tog saa lang Tid, var — foruden andre Vanskeligheder, idet de maatte en Omvej ned til Stranden —, at efter at de med stort Besvær havde faaet en Baad derned, viste det sig, at den var for lille. Efter at den var sat ud i Søen, blev den fyldt med Vand. Den blev sat ind paa Land, og de maatte skaffe en større Baad til Veje. Manden havde klynget sig til dette Stykke af Skibet i omtrent 5 Timer, inden han blev reddet. Hvis man i Hornbæk havde haft f. Eks. et Raketapparat, kunde han sikkert være blevet reddet langt hurtigere, og uden at man havde behøvet at sætte andre Menneskeliv i Fare. Jeg vil, som sagt, bede den højtærede Minister om

at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Jeg tror, der kan skabes noget godt i saa Henseende uden store Bekostninger, og jeg mener, der bør foretages noget fra det offentliges Side, forinden der ved Redningsforsøg gaar Menneskeliv tabt.

Dernæst vil jeg henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. I Rigsdagssamlingen 1907—08, da Lønningsloven var til Behandling i Folketinget, rettedes der det Spørgsmaal til den daværende Trafikminister, om han vilde finde Anledning til, naar nu denne Lov, der gjaldt alt det maanedslønnede Personale, var gennemført, ogsaa at søge at faa Lønningsforbedringer gennemført for det daglønnede Personale, Depotarbejdere, Banepersonale, Ledvogtere og forskellige andre. Den daværende Trafikminister erklærede, at det var Meningen, at dette Personale skulde have Lønningsforbedringer, der i alt væsentligt skulde svare til, hvad der var fastsat ved Lønningsloven. Aaret efter, da dette Løfte skulde indfries, var man imidlertid kommet ind i en økonomisk Krise, og den satte ogsaa sine Spor i Finansloven og i det Beløb, som der blev foreslaet til det paagældende Statsbanepersonale. Selv om det som Helhed var en ret betydelig Sum, var den alt for ringe i Forhold til det Antal Personer, der skulde have Del deri. De Forbedringer, der derved kunde naas for de paagældende, kunde paa langt nær ikke staa Maal med de Lønningsforbedringer, som det øvrige Personale havde faaet Aaret forud. Statsbanernes Administration havde endda glemt at tage i Betragtning, at der ogsaa maatte gives de paagældende Erstatning for den Tantième, de tidligere havde haft, men som de i Henhold til Lønningsloven af 1908 havde mistet, saa at i Virkeligheden betød den Sum, der var optaget paa den følgende Finanslov, at en stor Del af de paagældende saa godt som ingen Forbedring fik. Den daværende Trafikminister maatte da ogsaa fremsætte Forslag paa Finansloven om en yderligere Bevilling paa 105,000 Kr. for at raade Bod paa den Forglemmelse, der var sket med Hensyn til Tantièmen. Men selv med Tillæg af denne Sum blev Lønforhøjelserne ikke større end 6—11 pCt., bortset fra Erstatningen for Tab af Tantième, medens Personalet i laveste Lønningsklasse paa Lønningsloven havde faaet 16—20 pCt. foruden den Forhøjelse, der ved de fastsatte Afkortningers Bortfald den 1. April næste Aar vil indtræde for en hel Del af Personalet. For de maanedslønnede Depotarbejdere, der ved Lønningsloven af